

DE HISTORISCHE WAARNEMING VAN KENNETH ARNOLD IN 1947

Loes Modderman

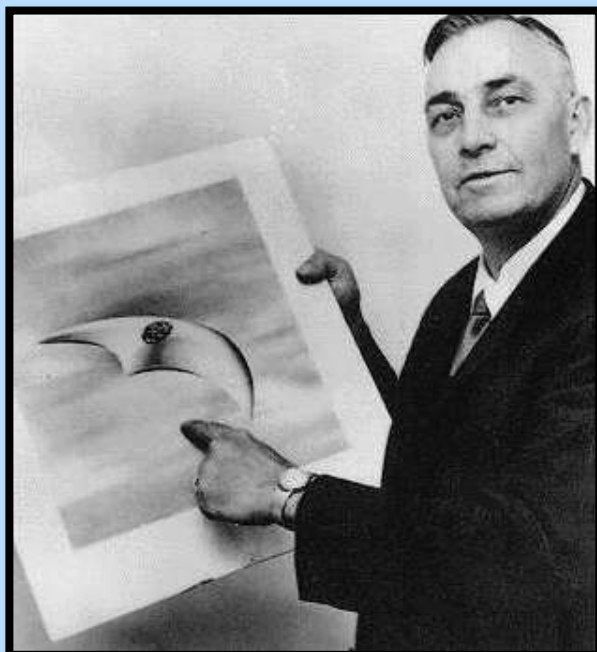

FATE Magazine van begin 1948 plaatste in zijn allereerste nummer het volledige verhaal van Kenneth Arnolds waarneming op 24 juni 1947, geschreven door hem zelf.

Voor wie minder vertrouwd is met de geschiedenis van het UFO tijdperk: Kenneth Arnold (1915-1984) was een Amerikaanse zakenman en piloot die op die historische dag in de buurt van *Mt Rainier*, Washington vloog in zijn privé vliegtuigje. Hoewel UFO's door de eeuwen heen zijn waargenomen, werden de 'vliegende schotels' (een naam die hij zelf niet bedacht) de start van een heel nieuw tijdperk van waarnemingen en speculaties, waar we nu nog volop inzitten. Daarom is het de moeite waard om de vraag te stellen: wat zag hij nou eigenlijk op die 'fateful day' ? Arnolds artikel volgt hier, vertaald en ingekort:

"Het volgende verslag van wat ik waarnam boven de Cascade Mountains is, hoe onmogelijk het ook mag schijnen, absoluut waar. Ik heb nooit enige bekendheid verlangd omdat ik toevallig op het juiste moment op de juiste plaats was om te zien wat ik zag. Ik rapporteerde wat bij mijn weten iedere piloot zou hebben gerapporteerd, en ik denk niet dat mijn observatie ook maar in het minst lag aan overgevoeligheid van mijn ogen of aan mijn oordeelsvermogen dat niet afwijkt van wat normaal is voor iedere piloot.

Op dinsdag 24 juni 1947 vertrok ik van het vliegveld van Chehalis, Washington met de bedoeling naar Yakima, Washington te vliegen. Mijn trip was een uur vertraagd om te zoeken naar een marine transportvliegtuig dat waarschijnlijk was neergestort op of rond de zuidwestelijke kant van Mt Rainier, in de staat Washington. Omdat ik niets zag dat op het verloren vliegtuig leek maakte ik een 360° bocht en klom verder naar een hoogte van ongeveer 3000 meter. De lucht was zo helder als kristal. Ik had niet langer op die koers gevlogen dan een minuut of drie, toen een heldere flits weerkaatste op mijn toestel. Daar schrok ik van, omdat ik dacht te dicht in de buurt van een ander vliegtuig te zijn. Ik keek de hemel af maar kon niet ontdekken waar die reflectie vandaan gekomen was, tot ik naar links keek en naar het noorden van Mt Rainier, waar ik een rij van negen merkwaardig ogende vliegtuigen zag die van noord naar zuid vlogen op ongeveer 3000 meter. Ze naderden Mt Rainier heel snel, en ik nam aan dat het straaljagers waren. Ik ontdekte dat zij de oorzaak waren van de reflectie, want twee of drie ervan maakten een hoek die af en toe het zonlicht ving dat in mijn ogen weerkaatste. Omdat de objecten tamelijk ver weg waren, was ik eerst niet in staat hun formatie en vorm goed te zien. Maar toen ze Mt Rainier naderden zag ik hun contouren heel duidelijk tegen de achtergrond van de sneeuw. Ik vond het merkwaardig dat ik geen staart zag, maar ik nam aan dat het een nieuw soort straaljager was. Ik wilde weten hoe snel ze vlogen, en dat mat ik af aan de hand van twee duidelijke punten: Mt Rainier en Mt Adams. De lucht was zo helder dat de vorm en afmeting van objecten tot 50 mijl (75 km) ver uitstekend te zien was. Ik sloeg de objecten met belangstelling gade, want ik had nooit vliegtuigen zo dicht bij de top van een berg zien vliegen. Ik schatte dat ze ongeveer op mijn hoogte waren. Ze vlogen in de formatie waarin ik vaak ganzen heb zien vliegen, in een diagonale lijn, alsof ze met elkaar waren verbonden, op een duidelijke koers maar manoevrerend tussen de hoge bergtoppen door. Hun snelheid verbaasde me op dat moment niet, omdat ik wist dat de luchtmacht vliegtuigen had die heel snel waren. Wat me wel zorgen baarde was het ontbreken van een staart, en ik denk dat

iedere piloot om die reden ze langer zou hebben geobserveerd.

Mijn afstand tot de objecten was ongeveer 20 of 25 mijl. Ze moesten heel groot zijn om op die afstand zo duidelijk zichtbaar te zijn, zelfs op zo'n heldere dag. Ik probeerde hun afmetingen in te schatten, en het leek me dat ze kleiner waren dan een DC-4. Hoe langer ik ze observeerde hoe onrustiger ik werd, want ik ben vertrouwd met alles wat in de lucht vliegt....

Journalisten en experts hebben gesuggereerd dat ik reflecties heb gezien of zelfs een luchtspiegeling.

Dat is absoluut niet waar, want ik observeerde de objecten niet alleen door het raam van mijn toestel maar ik boog af om het raam te kunnen openen zodat ik ze ongehinderd kon volgen.

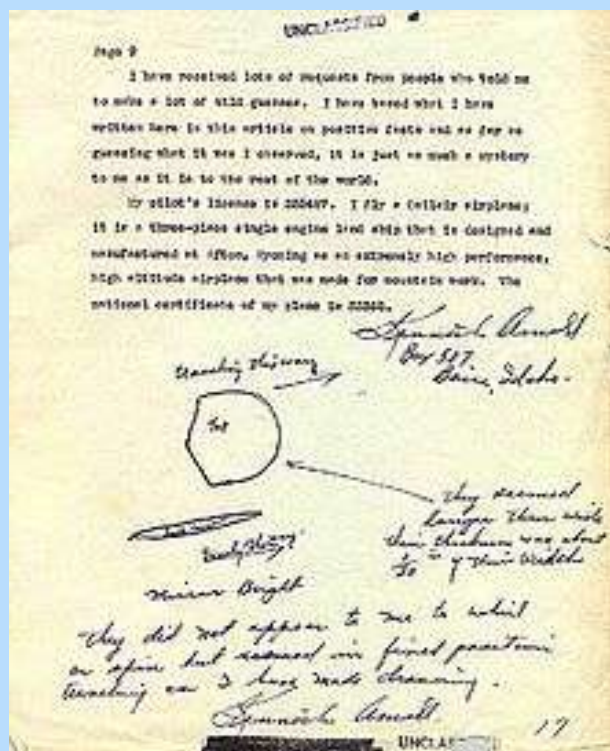
Mijn complete observatie van de objecten was niet langer dan een paar minuten, tot ze zover weg waren dat ik ze niet meer kon zien. Hun vorm was moeilijk vast te stellen. Als de zon gereflecteerd werd leken ze rond, maar als ze recht vlogen zag ik alleen een lijn. Hun vlieghoogte bleef gelijk en ze gingen niet omhoog of omlaag zoals raketten zouden doen."

Dan vervolgt Arnold zijn verhaal met details over andere waarnemers en waarnemingen.

"Ik heb in mijn bezit brieven uit de hele US en uit Europa van mensen die zeggen te hebben gezien wat ik observeerde. Ik zou bijna alles hebben gegeven als ik die dag een camera bij me had gehad met een telelens, en van nu af heb ik die altijd bij me.

Toen ik landde in Yakima beschreef ik wat ik had gezien aan mijn goede vriend Al Baxter, die geduldig luisterde maar me op een lacherige manier niet geloofde.

Diezelfde dag vertelde ik een aantal pilootvrienden wat ik had gezien, en zij lachten me niet uit, maar suggereerden dat het geleide projectielen waren of iets heel nieuws. In feite vertelden voormalige luchtmachtpiloten me dat ze waren ingelicht voor ze aan de gevechten in Europa gingen deelnemen dat ze mogelijk objecten van dezelfde vorm zouden zien die ik gezien had. Zij verzekerden me dat ik niet droomde of bezig was gek te worden.

Hoe dan ook, het nieuws van wat ik had gezien verspreidde zich razend snel en voor de dag om was kreeg ik telefoontjes uit alle delen van de wereld. Tot op de dag van vandaag heb ik geen telefoon of brief gehad met spot of ongeloof. Het enige ongeloof werd in de kranten gedrukt.

Ik zie op de hele affaire terug niet als iets grappigs zoals sommige denken. Voor mij is het buitengewoon serieus. Dat ik iets heb gezien waar Jan-met-de-pet op de hoek van de straat nooit van heeft gehoord maakt het niet minder waar.

Hoewel ik een onderzoek van mijn mentale geloofwaardigheid door het leger en de FBI aanmoedigde, was er geen interesse van deze twee organisaties die ons land moeten beschermen, tot twee weken na mijn observatie. Ik neem aan dat als onze inlichtingendienst niet op de hoogte was van wat ik observeerde, ze de eersten zouden zijn die mij hadden opgezocht....

Ik heb wat ik hier in dit artikel heb geschreven gebaseerd op de echte feiten en wat betreft raden wat het was dat ik zag; het is voor mij net zo'n mysterie als voor de rest van de wereld. Ik heb ze gezien, en ik weet dat ze echt waren...."

Hierboven de laatste bladzijde van Kenneth Arnolds uitvoerige rapport, en een tekening van wat hij zag.

In een vertrouwelijk rapport van 12 juli 1947, bijna drie weken na de waarneming, schrijft een Frank M. Brown, een militair die de zaak onderzocht en Arnold interviewde een soort karakterschets van Arnold en feiten over zijn sociale leven en betrouwbaarheid. Daarna zegt hij: "Mr Arnold is een beetje bitter in zijn opinie over de US Army en de FBI omdat ze niet eerder onderzoek deden. Na het bestuderen van de aeronautische kaart van de regio waar Mr Arnold de objecten zegt gezien te hebben, lijken al zijn observaties te kloppen."

En dan schrijft de investigator: "Mr Arnold zegt dat zijn zaken ernstig hebben geleden sinds zijn ervaring in de openbaarheid kwam, omdat waar hij zich vertoont steeds een grote menigte op hem wacht om hem uit te horen over wat hij had gezien. Mr. Arnold zei verder, in zijn eigen woorden: "ook al zag ik een tien verdiepingen hoog gebouw door de lucht vliegen, ik zou er geen woord meer over zeggen". Dit vanwege het feit dat hij zodanig door de pers was geridiculiseerd dat hij nu als een gek te boek staat in de ogen van de meerderheid van de bevolking van de Verenigde Staten."